

Ο φόβος του θανάτου

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Διαβάζοντας κανείς βιβλία που αναφέρονται σε ανθρώπους του παρελθόντος, επιφανείς ή αφανείς, πρόσφατους ή παλαιότερους, αναπόφευκτα οδηγείται στον προβληματισμό τι έγιναν, πού βρίσκονται, τι άφησαν τελικά φεύγοντας από αυτή τη ζωή. Στην πραγματικότητα αναδύεται ο προβληματισμός για τη δική μας ύπαρξη μπροστά στο γεγονός του θανάτου.

Όποιος αντιμετώπισε το φόβο του θανάτου κανένας άλλος φόβος ή πρόβλημα του κόσμου τούτου δεν μπορεί να τον καταβάλει. Ο φόβος αυτός είτε παρακάμπτεται είτε αντιμετωπίζεται. Η παράκαμψή του εκφράζεται με την περιφρόνησή του, ώστε να μην είναι στην σκέψη μας. Αυτό γίνεται με τρόπους που μας παραπέμπουν στην άρνησή του, όπως είναι η προσκόλληση σε υλικά αγαθά, στις σαρκικές απολαύσεις, σε επιστημονικά επιτεύγματα, στην τέχνη και γενικά σε ό,τι αφορά τον κόσμο αυτό, υλικό ή πνευματικό, τον οποίο απολυτοποιεί. Είναι μια άλλη θεώρηση.

Η αντιμετώπιση του φόβου του θανάτου είναι διαδικασία επώδυνη. Αποδέχεσαι υπαρκτό γεγονός που δεν μπορείς να αλλάξεις. Οι άγιοι δεν παρακάμπουν την ενασχόληση με τον θάνατο, αλλά την επιδιώκουν και την αντιμετωπίζουν, ώστε, τελικά, να νικήσουν τις φοβίες και ανασφάλειες που συνεπάγεται.

Στο Γεροντικό αναφέρεται ο λόγος του αββά Ευάγγριου προς μοναχό: «Καθώς κάθεσαι στο κελλί σου, συγκέντρωσε το νου σου και θυμήσου την ημέρα του θανάτου. Φαντάσου τότε τη νέκρωση του σώματος, σκέψου τη συμφορά, νιώσε τον πόνο, παρατήρησε τη ματαιότητα αυτού του κόσμου, ώστε να μπορέσεις να παραμείνεις αμετακίνητος στον σκοπό της ησυχίας και να μην ατονήσεις».

Στο λόγο του αββά φαίνεται πως δεν παρακάμπτεται η ενθύμηση του θανάτου. Απεναντίας, καλείται να τον δει κατάματα, με «τη συμφορά και τον πόνο» που συνεπάγεται η αναμονή του. Πώς να μην είναι έτσι, αφού ήλθε ως αποτέλεσμα της πτώσης των πρωτοπλάστων κι όχι ως θέλημα Θεού; Δεν είναι ο θάνατος φυσιολογικός κι ούτε ευχάριστος. Γι' αυτό και είναι ανεπιθύμητος τόσο για τον εαυτό μας όσο και για τους άλλους.

Ο Θεάνθρωπος Χριστός δεν είναι απλά ένας σπουδαίος ή κοινωνικός επαναστάτης. Είναι ο Νικητής του θανάτου! Γι' αυτό και ως πρόσωπο είναι σωτήρας του κόσμου, διαφέρει απ' όλους τους ιδρυτές θρησκειών, φιλοσόφους και σπουδαίους του κόσμου τούτου.

Η μνήμη του θανάτου χωρίς το Χριστό φέρνει απόγνωση. Μαζί του νικάται ο

φόβος, υπάρχει προοπτική της ύπαρξής μας, βαδίζουμε με ελπίδα. Όσοι θέλουν να είναι στη ζωή τους ως υπαρκτόν πρόσωπο που επικοινωνούν και ενώνονται μαζί του «εν ετέρα μορφή», με τρόπο που μας αποκαλύπτεται, σκέφτονται το θάνατο, αγωνιούν για τον ερχομό του, αλλά «πιάνονται» από Εκείνον και νιώθουν ασφάλεια. Ξέρουν ότι ο θάνατος δεν φέρνει το τέλος της ζωής τους αλλά μετάβαση σε κόσμο αγάπης, χαράς, όντως ζωής.

Κι όλα αυτά βεβαιώνονται από ανθρώπους που τα έζησαν, τα ψηλάφησαν, τα γεύτηκαν. Η εκκλησία διδάσκει μέσα από την εμπειρία της, ποτέ θεωρητικά. Ευλογημένοι όσοι την εμπιστεύθηκαν, την ακολούθησαν κι όσοι, μέσα από πόνο και δάκρυ και αγωνία, φτάσαν στην υπέρβαση του φόβου του θανάτου, δηλαδή στην πρόγευση της Αιωνίας Ζωής.

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3iNHcd5>